

РЕШЕНИЕ

№ 1821

гр. София, 22.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1047** по описа за **2021** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. Х. К., чрез адвокат М. срещу решение (без номер) от 01.12.2020 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 9379 от 2020 г. на Софийски районен съд (СРС) – Наказателно отделение, (НО), 108 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 18-4332-026567/09.01.2019 г., издадено от началник група към СДВР, ОПП-СДВР.

С оспореното пред СРС НП на касатора, на основание чл. 178, ал. 1, т. 8 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв., за нарушение на чл. 9, ал. 3 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че решението на СРС-НО е неправилно поради нарушаване на материалния закон, както и са допуснати съществени процесуални нарушения и е необосновано. Посочва, че не е имал правомощия да представлява дружеството да уведомява МВР за затварянето на пътното платно. Счита, че са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Излага съображения за нарушение на чл. 42, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна на НП. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява.

От пълномощника му адвокат М. са постъпили допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по касационната жалба не се представлява и не взема становище по жалбата.

Представителят на СГП, счита жалбата по същество за неоснователна и недоказана, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи и тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят, като дадените показания са намерили отражение при изясняването на спора от фактическа страна. Първоинстанционният съд е приел, че на 08.12.2018 г. около 10:00 часа в [населено място] на [улица], касаторът като технически ръководител на обект с УПИ III – 1184 в[жк]е наредил затварянето на едно платно на ул. „П. поле със специален автомобил Л. с ДК [рег.номер на МПС] без необходимото разрешение от администрацията управляваща пътя.

Констатациите на проверяващите им дали основание за съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 620288/08.12.2018 г., за нарушаване на чл. 9, ал. 3 от ЗДвП.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административно-наказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: за постановяването на решението, касаторът е бил уведомен редовно, чрез изпращане на съобщение, получено от адв. М. на 10.12.2020 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 30.12.2020 г. /вх. № 21069446/, т.е. е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Районният съд е изследвал всички относими за спора обстоятелства, излагайки подробни мотиви, в подкрепа на направените изводи, но същите не могат да бъдат споделени от настоящия състав на АССГ.

Съгласно чл. 9, ал. 3 от ЗДвП, поставянето на предмети или извършването на дейност в обхвата на пътя, несвързани с предназначението му, може да става само след разрешение от собственика или администрацията, управляваща пътя.

С чл. 178, ал. 1 т. 8 от ЗДвП е предвидено наказание за всеки, който променя въведената организация на движение без съгласуване с органите на Министерството на вътрешните работи и администрацията, стопанисваща пътя.

След прочит на двете разпоредби съда установи, че се касае за две отделни

нарушения, които не са свързани помежду си. Първият случай се отнася до действия, изразяващи се в поставяне предмети на пътя, които пречат на използването му по предназначение. Във втория случай за действия по организиране на движението, което може да бъде извършено единствено чрез поставяне на пътни светофари, пътни знаци и маркировка. Описването едновременно и на двете нарушения ограничава правото на защита, тъй като не става ясно за какво точно АНО е искал да накаже лицето - за поставяне на предмети на пътя, ограничаващи ползването му по предназначение или за създаване на организация без съгласуване със съответните органи. Това противоречие е съществено процесуално нарушение и е достатъчно основание за отмяна на НП.

Във връзка с гореизложеното, съдът счита, че разпоредбата на чл. 178, ал. 1 т. 8 от ЗДвП не регламентира наказание за нарушението по чл. 9, ал. 3 от ЗДвП, а съдържа самостоятелен състав на административно нарушение, изразяващо се в самоволна промяна на организацията на движението. Под организация на движението следва да се разбира регулирането му с пътни знаци, пътна маркировка и светофари. Със затварянето на едното платно не се извършват действия по организация на движението, а се затруднява преминаването на други пътни превозни средства по пътя. По тази причина, в разглеждания казус не може да се приеме осъществен съставът на нарушението по чл. 178, ал. 1, т. 8 от ЗДвП и това води до извод и за неправилно приложение на материалния закон.

В допълнение на изложените мотиви, настоящият състав на касационната инстанция счита, че административно-наказващият орган е следвало да докаже, че К. е извършил виновно твърдяното нарушение на реда на държавно управление. В тази връзка са основателни доводите в касационната жалба, че липсват доказателства, от които да се установи, че именно И. К., в качеството му на технически ръководител е извършвал действия, с които е променена организация на движението. Съгласно чл. 163, ал. 4 от ЗУТ техническият ръководител е строителен инженер, архитект или строителен техник, който ръководи строителните работи и осигурява изпълнение на отговорностите по чл. 163, ал. 2, т. 1 - 5, а за строежите от пета категория - и отговорностите по чл. 168, ал. 1 и по чл. 169б, ал. 1. Съгласно чл. 163, ал. 2, т. 1. - изпълнението на строежа в съответствие с издадените строителни книжа и с изискванията на чл. 169, ал. 1 и 3, както и с правилата за изпълнение на строителните и монтажните работи и на мерките за опазване на живота и здравето на хората на строителната площадка; по т.2 изпълнението на строителните и монтажните работи с материали, изделия, продукти и други в съответствие с основните изисквания към строежите, както и за спазване на технологичните изисквания за влагането им; т. 3. своевременното съставяне на актовете и протоколите по време на строителството, удостоверяващи обстоятелствата по т. 1 и 2; т. 4. съхраняването на ексекутивната документация и нейното изработване, когато от възложителя с договор не е възложено на друг участник в строителството, както и за съхраняването на другата техническа документация по изпълнението на строежа; т. 5. съхраняването и предоставянето при поискване от останалите участници в строителството или от контролен орган на строителните книжа, заповедната книга на строежа по чл. 170, ал. 3 и актовете и протоколите, съставени по време на строителството.

Във връзка с посоченото, съдът счита, че К. не е имал вменени от дружеството [фирма] правомощия да го представлява, нито е бил упълномощен да уведомява МВР за затварянето на пътното платно. В подкрепа на това твърдение е представеният

отговор на дружеството (л. 35), във връзка със запитване на съда, според който съгласуване с органите на МВР за затваряне на пътното платно е било налично за 04.12, 05.12, 06.12, 07.12 и 09.12.2018 г. Изрично е посочено, че упълномощаване на конкретен служител на дружеството [фирма], който да отговаря за дейността по съгласуване на затварянето на пътното платно с органите на МВР не е било извършвано.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е неправилно и следва да бъде отменено, като по същество се отмени и оспореното НП.

С оглед на изхода на спора на И. К. се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им и за двете съдебни инстанции.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 01.12.2020 г., постановено по нахд № 9379 от 2020 г. на СРС–НО, 108 състав и вместо него постановява друго, с което

ОТМЕНЯ НП № 18-4332-026567/09.01.2019, издадено от началник група към СДВР, ОПП-СДВР.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на И. Х. К. с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл. 143 от АПК, сумата от 200 (двеста) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по нахд № 9379 от 2020 г. на СРС–НО, 108 състав и по административно дело № 1047 по описа за 2021 г. на Административен съд София - град.

Решението е окончателно.